

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1292141/2

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב שלמה שפירא

המערער: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד יעל אהרוני)

נגד

המשיב: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד יהושע מאיר שוורץ)

הנדון: ערעור או בקשת רשות ערעור על החלטות ששוב אין להן השלכה מעשית ועל דרישה לטיפול בזיקה להסדרי שהות – להבטחת שלום הקטינים

פסק דין

לאחר עיון בכתב הערעור ובכתב בתשובה לו מצאתי כי דינו של הערעור לדחייה על הסף.

ההחלטה שבעניינה הוגש הערעור עוסקת בביטולו של דיון בעניינם של הצדדים, באישור המלצות בדבר מתן הוראה למערער לשוב לטיפול ב'אל"י' (האגודה להגנת הילד) ובהוראה לפקיד הסעד לתת את הדעת על בקשת המערער להשתתף בבר המצווה של בנו.

החלטה בדבר ביטול דיון – אף אם שגויה היא, כטענת המערער, אינה מקימה זכות ערעור. בקשת רשות ערעור בעניין זה לא הוגשה, ולא כל שכן שלא הוגשה במועד, ואף לו הוגשה יש להניח שלא היינו נעתרים לה. הדיון בוטל בשל דיון מקביל שבו נדרש בא כוח המשיבה להשתתף, בבית דין אחר. לטענת המערער היה מן הדין לדחות את הדיון אך לא לבטלו, לטעמה של המשיבה בנסיבות העניין שבהן לדעתה נקבע הדיון מלכתחילה אך כדי להפיס את דעתו של המערער ומשהמועד היה ערב הפגרה (ודיון לאחריה היה חסר תועלת משום שעניינו של הדיון היה בשאלת השתתפות בבר המצווה שהתקיימה במהלך הפגרה [ובעניינה – ראה להלן]). בין כך ובין כך, טענה כזו ראוי היה לה שתוגש לבית הדין קמא במסגרת "בקשה לקביעת מועד דיון" ולא לבית דינו – כערעור או בקשת רשות ערעור. ובנוסף לאמור משכל עניינו של הדיון לא היה אלא בשאלה שעתה כבר עבר זמנה הרי שוודאי שאין כל טעם לדון בערעור על ההחלטה לבטלו – אפילו הייתה החלטה כזו מקימה זכות ערעור, וכל שכן שלא היה מקום ליתן רשות ערעור בעניינה, אף לו התבקשה.

טיפול באל"י – אף הוא אינו אלא סעד ביניים שאין ההחלטה בעניינו מעניקה זכות ערעור אלא מאפשרת בקשת רשות ערעור. הסעד העיקרי הוא הסדרי השהות עם הילדים, הטיפול נועד לאפשר ולהכשיר את הללו או ליתר דיוק ליצור את התנאים שיאפשרו אותם. אך גם בעניין זה לא הוגשה בקשת רשות ערעור ולא כל שכן שלא הוגשה במועד. וגם בעניין זה – ספק אם היינו נעתרים לבקשת רשות ערעור אף לו הייתה מוגשת: ראשית ייאמר כי מדובר, כפי שעולה גם מלשון ההמלצה ההחלטה, בהמשך טיפול שהחלטה על הצורך בו כבר ניתנה משכבר וככל הנראה חלוטה היא, קשה למצוא צידוק למתן רשות ערעור על החלטה להמשיך בטיפול שהצורך בו נקבע בהחלטה חלוטה שעליה לא הוגש ערעור; ושנית, סיכויו של ערעור על החלטה בדבר טיפול כששירותי הרווחה סבורים הם שצורך הוא ומתוך הדברים משתמע כי אף הצוות שהחל בו

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

כבר והכיר את הנפשות הפועלות סבור אף הוא כי אכן נצרך היה ועודנו נצרך. אפשר אומנם שכל אלה טועים ושטועה אף בית הדין שאימץ את ההמלצות, אבל הסיכוי שנשתכנע בכך, ובוודאות מספקת, קלוש מאוד – וודאי שאין בו כדי לקבוע כי מאזן הנוחות נוטה להתיר ערעור על החלטה כזו כשאין מדובר בערעור שבזכות; וכל עוד לא נשתכנע בכך ברי כי לא נבכר את רצונו של המערער להימנע מהמשך טיפול שכזה, שלדעתו אינו נצרך, על פני החשש לשלומם של קטינים.

אשר להוראה לפקידי הסעד – גם זו סעד ביניים היא. אכן לו הוגש הערעור מבעוד מועד היה מקום לקבוע כי בשל סד הזמנים הקצר והחשש כי המלצות פקידי הסעד לא יוגשו במועד, וכל שכן משאכן בוששו ההמלצות מלבוא כטענת המערער, הרי שהמשמעות היא החלטה כי בפועל תימנע השתתפות האב בבר המצווה, והחלטה זו כמוה – בהקשר מסוים מאוד אומנם, אבל חשוב ללא ספק – כהחלטה סופית המקימה זכות ערעור.

אלא שלמעשה כבר בעת הגשת הערעור, וכאמור בו עצמו, מדובר היה בצעקה על לשעבר ובערעור שגם לו היה נקבע בו מועד דיון דחוף וגם לו התקבל – לא היה בו כדי להועיל מאומה שכן את גלגל הזמן אין להשיב.

משכך אין מקום ואין טעם לדון בערעור זה.

למערער טענות שונות על התנהלות בית דין קמא, אולם אף לו סברנו כי צודקות הן – ולא אמרנו זאת – אין הליכי ערעור נועדים "לחינוכו" של בית הדין האזורי למען ישכיל את אשר יעשה מכאן ולהבא, אלא לבחינתן של החלטות קונקרטיות שעליהן הוגש הערעור, ובלבד שהוגש במועד, ואם מדובר בהחלטות המצריכות בקשת רשות ערעור – בלבד שהוגשה זו במועד ושניתנה הרשות, וכל עוד יש לדיון בהן גם משמעות מעשית ואין הוא בגדר דיון תיאורטי על העבר שאין הוא.

לפיכך דינו של הערעור להידחות על הסף.

החלטה זו מותרת בפרסום בכפוף להשמטת פרטיהם המזהים של הצדדים.

ניתן ביום כ"ב באלול התשפ"א (30.8.2021).

הרב שלמה שפירא

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה